

UZASADNIENIE

projektu uchwały Rady Miejskiej Wrocławia w sprawie
nadania nazwy ulicy na terenie Wrocławia

W związku z realizacją obowiązującej uchwały nr XLVI/1406/10 Rady Miejskiej Wrocławia z dnia 25 lutego 2010 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego zespołu urbanistycznego Jagodno - Wojszyce we Wrocławiu, potrzebą usprawnienia komunikacji oraz otrzymaniem wniosków o ustalenie numeracji porządkowej dla budynków mieszkalnych jednorodzinnych w trakcie budowy i prognozowanych, zachodzi konieczność nadania nazwy nowej ulicy na terenie Wrocławia. Teren pod ulicę został oznaczony w wyżej wymienionym miejscowym planie jako 7.KD-L (ulica klasy lokalnej). Została ona przeznaczona na realizację celu publicznego. Nazwa ulicy – **Barbary Kostrzewskiej** - nawiązuje do istniejących na tym terenie ulic związanych z polskimi muzykami – Stanisława Drabika, Adama Kopycińskiego, Beaty Artemskiej i innych związanych z polską kulturą muzyczną.

Barbara Kostrzewska (1915-1986) - polska śpiewaczka (sopran liryczno-koloraturowy), reżyser, dyrektor i kierownik artystyczny teatru. Po ukończeniu seminarium nauczycielskiego i studiach w konserwatorium krakowskim, uzyskała dyplom "Nauczyciela muzyki i śpiewu dla szkół średnich". Wyjechała do Przemyśla i przez cztery lata pracowała tam w Seminarium Nauczycielskim i gimnazjum, jednocześnie próbując swoich możliwości na scenie teatru Fredreum. Dalej pobierała nauki śpiewu we Lwowie u znakomitego artysty włoskiego i pedagoga Augusta Dianniego. W 1937 r. zadebiutowała w Teatrze Wielkim w Warszawie. Wybuch II wojny światowej przerwał jej dobrze zapowiadającą się karierę. Występowała w repertuarze operetkowym i rewiowym w jawnych teatrach Warszawy i Krakowa. Znana była również z występów na kawiarnianych scenach. Niemal od początku okupacji niemieckiej współpracowała z polskim podziemiem. Została żołnierzem Armii Krajowej, przyjmując kryptonim "Maria". Brała udział w Powstaniu Warszawskim jako łączniczka i sanitariuszka w oddziale doktora Stanisława Zakrawacza na Tamce, śpiewała powstańcom. Po wojnie działała na Śląsku, była solistką Opery Śląskiej w Bytomiu. Występowała w Teatrze Wielkim im. Moniuszki w Poznaniu. W okresie 1954-1957 była solistką warszawskiej Opery, w latach 1959-1966 sprawowała kierownictwo artystyczne Operetki w Lublinie, gdzie reżyserowała i śpiewała. W latach 1966-1979 była dyrektorem i kierownikiem artystycznym Operetki Dolnośląskiej we Wrocławiu. Po przejściu na emeryturę w 1979 r. wróciła do Warszawy, gdzie udzielała lekcji śpiewu, współpracowała z telewizją, gościnnie reżyserowała. Zmarła w Warszawie. Odznaczona Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Projekt uchwały nie zawiera danych prawnie chronionych.